

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Перник, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Роза М. Ризова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно
наказателно дело № 20231720200534 по описа за 2023 година

С наказателно постановление №19-1158-005138/09.01.2020г., издадено
от началник сектор “Пътна полиция” – ОД на МВР – Перник, на Ф. Й. Ф. с
ЕГН *****, са наложени административни наказания:

глоба в размер 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1
месец на основание чл.183, ал.7 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/,
и

глоба в размер 10 лв. на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП за
това, че на 25.10.2019г., 20.55 часа, гр. Перник, при управление на МПС – лек
автомобил „Фиат Пунто“, с рег. №****, навлиза в улица Петко Каравелов
след знак ПЗ В-2, забраняващ влизането при въведена временна забрана за
движение, както и за това, че не носи контролен талон към свидетелството за
управление на МПС. – нарушения съответно на чл.6, т.1 от ЗДвП и чл.100,
ал.1, т.1 от ЗДвП.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба
от Ф. Ф., чрез пълномощник - адв. И. М., с която моли издаденото
наказателно постановление да бъде отменено като издадено в нарушение на
материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните
правила.

В съдебното заседание жалбоподателят не е участвал лично.

Пълномощникът му – адв. М. поддържа тезите в жалбата, като изтъква,
че вменените нарушения не се подкрепят убедително от събрани по делото
доказателства. Пледира за отмяна на обжалваното наказателно постановление
като незаконосъобразно. Претендира и присъждане на направените от
жалбоподателя разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган в съпроводителното писмо към

преписката изразява становище за неоснователност на жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание представител не е участвал.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, както и доводите на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, срещу подлежащ на съдебен контрол правораздавателен акт, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е и основателна, съображенията за което са следните:

Нарушенията, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя са по чл.6, т.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Същите са установени с акт за установяване на административно нарушение серия ГА, №127153/25.10.2019г. В съдържанието му е посочено, че на същата дата – 25.10.2019г., в 20.55 часа, свидетелят Л. Б. М. и М.С.К. – мл. автоконтрольори в сектор ПП при ОД МВР Перник, извършили проверка на Ф. Ф. в гр. Перник, ул. Петко Каравелов, в района пред хотел „Струма“. Контролните органи установили, че водачът управлява превозното средство без да носи контролен талон към свидетелството за управление на МПС, както и че при въведена временна забрана за движение по ул. Петко Каравелов навлиза след ПЗ В-2, забраняващ влизането на ППС в двете посоки, поставен на временна стойка на платното за движение .

Въз основа горните констатации на място срещу Ф. Й. Ф. било образувано административнонаказателно производство с цитирания АУАН, като актосъставителят – свид. Л. М. приел, че жалбоподателят виновно е нарушил разпоредбите на чл.6, т.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В съставеният акт било отразено, че нарушителят няма възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН Ф. не упражнил правото си на писмени възражения.

На 09.01.2020 г., въз основа на събраните по преписката доказателства и след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на горепосочените основания наложил на Ф. Ф. административни наказания за нарушенията по-горе.

Настоящият съдебен състав, основавайки се на доказателствата по делото намира, че вменените на жалбоподателя нарушения не са доказани по несъмнен начин, което мотивира отмяна на обжалвания административнонаказателен акт като незаконосъобразен.

Съображенията са следните:

Съгласно чл. 53 от ЗАНН наказателно постановление се издава, когато е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В административнонаказателното производство тежестта на доказване лежи върху АНО, като жалбоподателят не е длъжен да доказва, че не е извършил нарушенията, респ., че не е действал

виновно, нито е допустимо да се правят изводи в негова вреда ако не е доказал възраженията си. Регламентираната в чл.189, ал.2 ЗДвП доказателствена сила на съставения акт за нарушение не обвързва съда. Отразените в него обстоятелства, послужили като фактическо основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на жалбоподателя подлежат на доказване в съдебното производство със средствата и способите по НПК, в съответствие с правилата и принципите в кодекса, като доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила и доказателствената тежест остава за административнонаказващия орган, съобразно презумпцията за невиновност в чл.16 от НПК, приложима и в административнонаказателното производство с оглед чл.84 от ЗАНН.

В този контекст, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства не установяват обстоятелствата по чл.53 от ЗАНН. Разпитаният в съдебното следствие свидетел – Л. Б. М., по никакъв начин не допринася в тази посока, тъй като заявява, че изобщо не помни случая, включително след предявяване съдържанието на съставения от него АУАН. Посочва, че нарушенията са констатирани при рутинна проверка, неотличаваща се с нищо от множеството подобни, които извършва при изпълнение на служебните си задължения и предвид изминалия дълъг период от време не може да съобщи конкретни обстоятелства за нея. След като свидетелят не предоставя сведения относно възприетите факти, то наличието на съставен акт, записите в който формално потвърждава, не е достатъчно, за да се приеме еднозначно, че обстоятелствата в съдържанието му са отразени обективно и точно и съответстват на действителността. Други доказателства АНО не е ангажирал в процеса. Поради това възраженията на жалбоподателя - че не е извършил нарушенията, не могат да бъдат игнорирани като недостоверни и защитни.

Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че вменените на Ф. Ф. нарушения не са доказани по несъмнен начин, тъй като събраните доказателства не позволяват формиране на категоричен извод, че фактическата обстановка е установена точно, че нарушенията са извършени и то виновно, и че законосъобразно е бил привлечен към административнонаказателна отговорност за тях.

Наред с изложеното, изминалото време от установяването на нарушението до връчването на процесното наказателно постановление /три години и половина/ съществено е ограничило жалбоподателя да проведе адекватна защита. Доказателствата по делото установяват, че административнонаказателното производство е образувано със съставен акт от 25.10.2019г. за нарушения, установени на тази дата. Наказателното постановление е издадено на 09.01.2020 г., а е връчено три години и четири месеца по-късно – на 17.02.2023г. Макар давностните срокове за административнонаказателно преследване да не са изтекли, събраните служебно в съдебното производство писмени доказателства установяват, че административнонаказващият орган е предприел връчване на издаденото наказателно постановление шест месеца преди изтичане на срока на обикновената тригодишна давност – с изпращането на 13.06.2022г. на покана до жалбоподателя за явяване в сектор ПП за връчване на наказателното

постановление. По делото не са ангажирани доказателства да са предприемани по-рано други действия за връчване на издаденото срещу Ф. наказателно постановление, още по-малко - да е имало обективни пречки за своевременно изпълнение на това задължение. Неоправданото по никакъв начин забавяне в действията на административните органи по своевременно завършване на административнонаказателната процедура съществено е ограничило правото на защита на привлечения към отговорност субект, тъй като го е поставило в невъзможност да ангажира, респ. да поиска събирането на относими към случая доказателства, включително за обосноваване на алтернативната позиция, че нарушенията отговарят на критериите за маловажност съгласно чл.11 от ЗАНН, вр. чл.93, т.9 от НК и е била приложима нормата на чл.28 от ЗАНН.

Изложеното самостоятелно мотивира отмяна в цялост на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

По разноските:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН страните в производствата пред районния съд имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Жалбоподателят Ф. Ф. е направил разноски за възнаграждение на адвокат в производството и е поискал присъждането им. От приложения договор за правна защита и съдействие от 17.02.2023г., сключен между него и адв. И. М., се установява, че страните са договорили възнаграждение за защита и процесуално представителство по административнонаказателното дело, образувано въз основа жалбата срещу процесното наказателно постановление в размер 400 лв., като е отразено заплащането му в брой при подписване на договора. Поради това и с оглед изхода на делото, на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК заплатеното от жалбоподателя възнаграждение на адвокат подлежи на възстановяване от бюджета на органа, издал отменения административнонаказателен акт. В случая са наложени административни наказания глоба и временно лишаване от право да се управлява МПС. Договореното и реално заплатено адвокатско възнаграждение очевидно е определено според сумарния размер на глобите, а не съобразно чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1, респ. чл.18, ал.4 от НАРЕДБА №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата редакция - ДВ, бр.88 от 2022г./, и тъй като е равно на минималния размер по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата отсъства основание за редуцирането му поради прекомерност въз основа направеното от другата страна искане по чл.63д, ал.2 ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление №19-1158-005138/09.01.2020г., издадено от началник сектор "Пътна полиция" – ОД на МВР – Перник, с което на Ф. Й. Ф. с ЕГН *****, с адрес гр. ****, на основание чл.183, ал.7 от Закона за движението по пътищата и чл.183, ал.1,

т.1, пр.2 от същия закон, са наложени административни наказания: глоба в размер 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП, както и глоба в размер 10 лв. за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД МВР – Перник, с адрес гр. Перник, ул. „Самоков“ №1, да заплати на Ф. Й. Ф. с ЕГН *****, с адрес гр. ****, сума от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени от него разноси в производството за заплатено възнаграждение на един адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____